

Tái Ng

Tác Giả: Nguyễn Đ

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:52

Th vi n công c ng nh n m khu ch Argyle trong ph Vi t Nam Chicago không ph i là ch h n hò hay ch tìm ng i làm quen. Tôi th ng đ n đó m i t i tìm s thnh l ng đ h c hành và đ c sách t ngày tôi đ t chân t i đây khi Minh, v hôn phu s p c i c a tôi, r i Vi t Nam theo di n Ch ng Trình Ra Đi Có Tr t T (Orderly Departure Program) g i t t là ODP c a Hoa K giúp nh ng gia đình sĩ quan b đi c i t o tái đ nh c . Tôi ch đ i c hai ba năm tr i không đ c tin gì c a chàng, nh ng r i gia đình tôi r i cũng hoàn t t h s đ c ra đi cùng di n ODP nh gia đình Minh. Tôi không bi t gia đình chàng đi đâu, và cũng không còn tha thi t đ tìm ki m chàng n a. Chàng ch c đã quên h n tôi r i, cái đám h i gi a hai gia đình coi nh là m t l m l n quá kh , cha m tôi đã c quên khi r i Vi t Nam.

Ba tôi th ng chép mi ng:

-- Th ng Minh nó ham vui hay b n h c l quên thì ông bà Quân cũng ph i nh c nh nó ch . Ai l i ch ng th t gì ráo. B đ i đ i r i là đ i v đ i ch ng hay sao.

M tôi l i nh c ba:

-- Cái ông nhà này, con gái mình v n là con gái mình. T i nó x a có đi l i v i nhau, nh ng nó v n là con gái, không ng i này thì ng i khác, nó xinh nó đ p, l y ch ng ch ng khó khăn gì.

Tôi s nghe th y nh ng l i đó l m, ch bi t r m r c khóc. Đ u sao thì chuy n y đã qua b n năm r i, tôi cũng đã bình yên, lo h c hành ngay khi đ t chân t i n i đây. Tôi h c cũng gi i, cũng đ c h c b ng sau năm đ u vì tôi chi m toàn đi m A. Th nh tho ng có nh đ n Minh lòng tôi cũng nhói đau, không hi u sao chàng nh n tâm thnh l ng, ít ra chàng cũng ph i gi i thích cho tôi m t chút chuy n gì đã x y ra. Chàng lúc đ m h i đã 21 ch đâu có nh nhít nh tôi lúc b y gi m i 18.

Bu i t i đó, tôi đang còn đi gi a nh ng dây sách l ng l nh trong m t thánh đ ng thì tôi ch t nghe m t gi ng quen thu c:

-- Cô là ng i Vi t làm ở đây ph i không? Tôi mu n tìm cu n ti u thuy t H n B m M Tiên mà tìm mãi ch a ra. Tôi th y trong máy vi tính là ch a có ng i m n.

Tôi nhìn qua k h c a dãy sách th y đôi m t quen thu c thân th ng. M t lần h i m tràn vào h n tôi làm trái tim tôi l n nh p, đ p thỉnh th ch. V n đôi m t y long lanh sáng tôi đã t ng ng m nhìn và m i khi tôi nhìn tôi đã t ng mình th y t ng lai trong ánh m t c a anh, v n gi ng nói y đã t ng yêu th ng và h i tôi có yêu anh không. C p m t y cũng nhìn l i, ch trong thoáng giây, cũng nh n ra c p m t c a tôi.

-- Ái Liên đó sao? Ph i em là Ái Liên không?

Tôi c tr n tnh đ chào h i Minh, v hôn phu đã b r i tôi ngày tr c, mà không th nào ra ti ng, c tôi khô, nói không ra l i. L n cu i tôi nói chuy n v i chàng là lúc tôi ti n chàng ra đi v i cha m và các em chàng, tôi đã khóc r m r t và chàng đã d dành h a là s vi t th v cho tôi m i tu n. Th mà ba năm trôi qua, tôi ch ng nh n đ c m t lá th nào, con ng i b c b o th , nh ng sao mà tôi v n nh . Tôi đã m t nhi u năm đ c quên chàng, nh ng v n ch a th hoàn toàn quên h n đ c. Tôi p úng:

-- Anh Minh...

Chàng đi vòng qua dãy sách tr c khi tôi k p ch y tr n. Tôi b ng s h i ph i đ i đi n v i ng i tôi đã t ng yêu th ng, t ng h n th và t ng m c xây m t t m tr n cu c đ i. Chàng đ ng tr c m t tôi, không xa l m, nh ng đ ng nh có m t b c t ng vô hình ch n chàng l i, m t kho ng tr ng kh ng l ng gần cách chúng tôi. B n năm tr c, chàng ch c ch n s ôm ch m l y tôi, và tôi cũng ch ng ng i ngừng ng vào lòng chàng. Chàng b c thêm m t b c n a, g i tên tôi thêm m t l n:

-- Ái Liên!

Tôi không bi t nói gì, đành ú trong mi ng:

-- Chào anh Minh...

-- Em sang đây h i nào, bao lâu r i?

Tôi tr i i c t i n, vì không bi t nói gì:

-- H n 1 năm r i!

-- Em khoẻ không? Hai bác và gia đình thế nào?

-- Cũng thế thôi, còn gia đình anh?

Minh cau mày, có dáng buồn như muốn khóc, chàng xoay đi chỗ khác, đưa tay qu t m t r i quay i nói:

-- Chuyện dài dòng l m, anh có thể m i em t i ti m Nh Miên ăn t i ngày mai không? Bây giờ anh ph i đi...

Ch c chàng có chuyện gì khó nói, tôi cũng không mi n c ng, tôi cũng không muốn ch i t , vì tò mò muốn bi t thêm v gia đình chàng, không ch ng chàng đã có v con, và cũng muốn bi t thêm v ba má và các em chàng. Dù sao chúng tôi đã m t l n đám h i, cũng ph i g p thêm m t l n cho ra l . Dù thế nào, tôi cũng s tha thế cho chàng. Tôi g t đ u:

-- Đ c, t i mai lúc 6 giờ em t i ti m Nh Miên! Em cũng thế thôi ghé t i n i đó! Nhớ ng anh nh đ a v con anh t i n a nhé!

Minh đ m t lúng túng:

-- Không, anh ch a h có v , có con mà! Anh xin l i em v m i chuy n, nh ng đ ngày mai anh gi i thích nhé! Mai nha, Ái Liên!

R i chàng v i vàng quay đi nh tr n ch y. Tôi nhìn theo ái ng i không bi t nên gi n d hay vui m ng, nên th tha m i chuy n hay đay nghi n x v chàng là đ b c b o vô tình hôm sau. Tôi bi t là tôi s dung th b qua cho chàng, dù gì thì n c đã trôi d i chân c u t lâu, b n năm r i còn gì. B n năm nh ng sao v n nh m i x y ra hôm qua, ngày đám h i, ngày ti n đ a gia đình anh Minh ra phi tr ng. Tôi đ tha th nh ng nh lòng s không đ trái tim đ n đau thêm m t l n n a, trí óc tôi quay cu ng, nhìn anh khu t trong bãi đ u xe mà lòng cu n cu n sóng. Tôi bi t đêm hôm y tôi là ng i thi u n h nh phúc nh t gian tr n vì cu c tái ng đ u tiên v i ng i yêu s p c i sau h n b n năm bi n bi t.

Tôi b c vào th vi n g n khu ch Argyle ch c dân Vi t sinh s ng, buôn bán vì nghe m t ng i b n gi i thi u có m t s l n sách in b ng ti ng Vi t ó. Th vi n Hoa K đ c ch luôn luôn có ch đích ph c v c ng đ ng các c dân nên có đ y đ sách ti ng Tây Ban Nha, ti ng Trung Hoa, ti ng Vi t cho m i ng i bên c nh nh ng sách ti u thuy t, biên kh o, báo chí... ti ng Anh đ ph c v t t c m i ng i. B n năm qua b n r n làm vi c nuôi s ng các em tôi, và h c University of Illinois, Chicago, cách xa khu ch Argyle ch ng 1 ti ng nên tôi ít khi xu ng đây, tr khi đ a các em tôi đ n đây đi ch búa hay ăn nh ng món ăn Vi t Nam mà tôi không bi t n u sành thay đ i kh u v . Ái Liên mà t i đây và n i này thì hay bi t m y, nàg gi i n i tr l i hay thích đ c sách h c h i. Tôi không hi u vì sao v n nghĩ mãi v Ái Liên, ng i con gái nh duyên dáng đ th ng ngày nào. Hình nh nàg v n th nh tho ng đ n b t ng không báo tr c.

Tôi nh rõ tôi đã vi t th cho Ái Liên ba l n mà ch ng l n nào nàg h i âm, l n đ u tiên khi m i đ t chân lên đ t M , l n th hai khi cha tôi m t vì tai n n xe h i khi v a l y đ c b ng lái xe đ c m t tháng đ m chàng s ng thoi thóp c h n m t năm tr i trong b nh vi n, và l n cu i cùng cách đây ba năm khi m tôi t tr n. Nghĩ cũng t , không hi u vì sao nàg l i không h i âm cho chàng, n u không còn yêu chàng n a, ít ra cũng ph i chia bu n v i chàng và các em chàng ch , ng i đầu mà l nh lúng đ n th vì dù sao cũng là ng i đã đính hôn c mà.

Tôi không mu n nghĩ nhi u v Ái Liên, chuy n đã qua thôi b qua đi, nh c nh làm chi ch g i thêm u bu n. Tôi l n mò đi đ c theo dấ sách tìm cu n H n B m M Tiên tôi thích t th i xa x a. Sách nhi u quá, tôi l đăng đ c ph t qua t ng tên sách, mà ch ng tìm đ c cu n tôi đăng tìm ki m. Tôi ch t th y m t khuôn m t Á đông v i mái tóc dài đen duyên dáng:

-- Xin l i cô, cô là ng i Vi t làm ở đây ph i không? Tôi mu n tìm cu n ti u thuy t H n B m M Tiên mà tìm mãi ch a ra. Tôi th y trong máy vi tính là ch a có ng i m n.

Cô y quay l i, qua k h tôi th y rõ khuôn m t quen quen, trông th t hi n đ u. Hình nh khuôn m t y tôi đã g p ở đâu r i. Cô ta trông có v b i r i không nói nên l i. Tôi đ i m t mình, không ph i m , tr m t nhìn qua, ng i yêu x a c a tôi đây mà. Tôi bu t mi ng kêu:

-- Ái Liên đó sao? Ph i em là Ái Liên không?

Nàng ch p m t nhìn, không nói ti ng nào. Mãi m t h i m i h h i c t ti ng:

-- Anh Minh...

Tôi v i đi vòng qua dấ sách s nàng s b ch y hay tan bi n vào dấ sách nh th t là o nh. Tôi ti n đ n g n nàng, chăm chú nhìn nàng không r i, thu t c hình nh thân th ng ngày x a vào trong đôi m t và tâm trí c a mình. Tôi mu n ti n t i ôm sát nàng vào lòng, k l nh ng nhưng nh nh ng thág năm qua, nh ng đ n đ ng đau kh x y ra cho gia đình tôi, nh ng tôi đ ng nh tr i tr ng cách nàng m t quăng p úng có câu:

-- Ái Liên!

Ph i nh h i x a nàng đã ch nh o triu m n, "Sao mà anh g i hoài tên em th ? Nói chi thì nói đi, em ch nghe anh nè!" nh ng l n này Ái Liên nh lũng nói:

-- Chào anh Minh...

Chị c nàng đã có chị ng hay là đã th không mu n nh c chuy n ngày cũ. Tôi mu n k h t cho nàng nghe là t h i xa nàng t i gi , tôi cũng chị ng quen ai hay mong mu n k t b n v i ng i con gái nào ngoài Ái Liên, tôi ch s n nàng đã có chị ng, nên sau ba lá th g i v , không nh n đ c h i âm, tôi m i buông xuôi c m đ u vào vi c h c và vi c giúp đ các em ăn h c hành. Tôi h i thêm v i hy v ng nàng s nói h t nh ng gì tôi c n bi t:

-- Em sang đây h i nào, bao lâu r i?

Nàng tr i ng n ng i, nh đang gi n d trong lòng:

-- H n 1 năm r i!

Tôi tr n tĩnh rắng t o cho nàng c h i đ nói thêm, đ trách c tôi n u c n, đ nghe nàng nói nh th xa xa chúng tôi đã t ng đi ch i chuy n trò t i khuya.

-- Em kho không? Hai bác và gia đình th nào?

Nàng d ng nh không còn thi t tha nói chuy n, tr i g n gh nghe mu n ghét:

-- Cũng th ng thôi, còn gia đình anh?

Tôi th y hình nh không ti n nói đây, th vi n cũng s p đóng c a, các nhà hàng cũng s a so n đ p ti m r i, tôi ph i bi t đ ng rút lui, ch đ p thu n ti n h n gi i thích và tìm hi u Ái Liên h n:

-- Chuy n dài dòng l m, anh có th m i em t i ti m Nh Miên ăn t i ngày mai không? Bậy gi anh ph i đi...

Tôi bi t lòng mình xúc đ ng ghê l m, ng i yêu t nghìn x a tr v sao l i ch ng xao xuy n c ch ? Tôi th y nàng ng n ng , ng c nhiên, r i c p m t hi n đ u l i, đôi m t c a Ái Liên c a tôi ngày x a ngày x a thân ái y, đôi m t luôn luôn t v quan tâm và tha th . Nàng g t đ u:

-- Đ c, t i mai lúc 6 gi em t i ti m Nh Miên! Em cũng th ng ghé t i n i đó! Nh ng anh nh đ a v con anh t i n a nhé!

Tôi b ng kh ng l i, đ m t tía tai, nàng nghe đ đâu mà l i nói chuy n v con c a tôi. Tôi nào có hò h n v i ai, ngay c b n gái cũng không có hu ng chi là v con, hay là nàng đã có ch ng con nên suy b ng ta ra b ng ng i. Tôi ng n ng i ra m t thoáng r i v i vã quay đi b c th t nhanh nh tr n ch y. Tôi xáo đ ng vô cùng. Tôi đã đ nh khi ra tr ng k hè này s v quê tìm cho ra s th t, dù nàng đã có gia đình ch a cũng th , tôi mu n h i nàng t i sao không h i âm nh ng th tôi vi t, nh t là khi tôi báo tin bu n c a ba tôi và m tôi. Tôi s đ m c t p nh c a gia đình tôi đ ch ng minh nh ng đ i u tôi s nói là s th t. Tôi vì lo cho m tôi n m trong b nh vi n c năm, cho các em tôi, lo h c lo làm, l y gi đ u v Vi t Nam đ tìm hi u cho ra l , h n n a ba b c th tôi vi t ch ng tr l i cũng ch ng h i âm, thì Ái Liên làm sao có quy n trách c tôi ch . Dù sao tôi cũng t i ti m Nh Miên cùng nàng ăn t i và gi i bày cũng nh tìm hi u chuy n đã x y ra cho chúng tôi trong nh ng tháng ngày xa cách.

Tôi đã làm xong ca chi u c a m t nhân viên s a xe và kéo xe, đúng ra là t 5 gi chi u, nh ng hôm nay tr i đ tuy t b t ch t nên tai n n xe c x y ra nhi u nên tôi đã làm thêm t i 8 gi h n m i chu n b b m th ra v khi m t cú đ i n tho i reo. Ai cũng b n r n, ng i thì lui cui s a xe, ng i thì v a m i kéo xe v , tôi li n nh c ng nghe lên. Hãng b o hi m xe báo có xe c n đ c kéo và chuy n đ i n tho i tôi th ng t i ng i b tai n n. Gi ng nói c a ng i bên kia ng đ i n tho i có v nh van l n c u c u khi n tôi m i lòng. V i l y xe kéo t i ch xe cô gái b tai n n vì đ ng tr n tr t, xe lao vào thành đá trên xa l 94 n i li n Chicago đ n ti u bang Wisconsin, cô không vi c gì, nên không đ c u tiên đ i v i c nh sát nh ng xe ch t máy và b móp méo. N c m t cô ta ch y dài, tôi c tr n an, b o r ng chuy n tai n n hôm nay là th ng, hãng b o hi m s chi phí ch không vi c gì ph i khóc, t i tr i tuy t ch không ph i l i c a cô. Cô nói trong làn n c m t và ti ng n c:

-- Không ... tôi khóc vì tôi ... Tôi buồn vì tôi vẫn chưa tìm được tình cảm gì.

Đúng là đàn bà con gái, chuyện nhỏ vậy mà cũng khóc, tôi buồn thì hôm sau hay ngày khác chắc hẳn có chi. Tôi hỏi:

-- Cô chờ đây bao lâu rồi...

-- Hơn 2 tiếng.

Tôi phân trần:

-- Hai giờ, trời ơi! Tôi xin lỗi, thông thông chúng tôi đi mau hơn nhé.

Tôi nói cô lên ngồi trên ca-bin cho khỏi lộn nhong trong khi tôi gọi đi kéo xe cô đi về tiệm sửa. Tôi hỏi cô có cần gì thì tôi đi đón không. Cô trả lời:

-- Thưa không. Anh có thể cho tôi quá giang về không?

-- Đương nhiên, tôi kéo xe về hãng rồi chuyển sang xe riêng để đưa cô về nhà cô không ngại. Chút nữa cô cho tôi đưa cha mẹ tôi đưa cô đi. À cô ăn uống gì chưa, tôi mời cô ăn nhé! Giờ này các tiệm gọi đồ ăn rất nhanh, tôi ghé chỗ nào tôi ăn thôi.

-- Có phiền anh không?

-- Không, không đâu! Cô đừng ng ý nha!

Cô gái lí nhí đáp:

-- D, phiền anh quá!

Tôi b m đi n tho i g i ch Hoa ti m Nh Miên, d n ch cho hai tô ph l n đ c bi t d n s n và 5 bánh mì th t ngu i Ba L cho hôm sau vì tôi đang trên đ ng v ti m mà tr i tuy t th này ch ng lòng d nào v nhà l i chui vào b p, g i là 5 ch th c ra là 6, c mua 5 đ c t ng 1. Đúng ra là bánh mì Ba Lê, bánh mì ki u Pháp k p th t, nh ng ng i Vi t mình vi t ch không có d u, ban đ u pha trò đ c tr i Ba Lê thành Ba L ri t r i quen luôn, vì chú Ba làm bánh mì l l m, và ng i mua cũng ăn l . Ng i Vi t nào ghé Chicago cũng t t vào mua 5, 10 đ em v ăn sáng hay ăn khuya. Đôi lúc tôi l i ăn c sáng l n tr a l n chi u l n t i s ch ch n 6 !

K ra tôi và cô gái tên Ái Liên ng i chung xe tính ra cũng quá n a ti ng, cũng nói chuy n s s hi u qua tình tr ng c a cô y. B xe h hăng xong, tôi vi t gi y đ l i cho ông ch , th c ra là anh ru t tôi, là c n s a g p cho Ái Liên trong ngày hôm sau, r i tôi m i ch Ái Liên t i ti m Nh Miên. Ái Liên s ng s khi tôi đ a cô t i ti m này, cho ch t a l , tôi đ u d àng nói:

-- Ái Liên đừng khóc, chuy n đâu còn có đó, t t gi i quy t đ c h t mà. Tôi đã vi t cho anh tôi s a xe cho cô n i trong ngày mai, mai tôi đích thân s a cho cô. C n thì tôi t i đón cô đi làm hay đi h c. Chi u cô ghé t i l y xe hay tôi đ a xe t i nhà cô cũng đ c.

-- Không ph i Ái Liên lo v xe! Ái Liên tin anh mà! T i Ái Liên cũng đã h n anh Minh ti m Nh Miên này....

Cô thút thít khóc. Tôi m c a m i Ái Liên vào tr c r i d n t i m t bàn trong góc ti m, ch tôi th ng ng i. Ch Hoa th y tôi đ a cô gái vào bàn ng i. Khi tôi l i chào ch , ch chăm chú nhìn tôi h i:

-- B mà đ y sao? Lâu nay sao mà y gi kín th ?

Tôi gi i thích ngay, s ch hi u m:

-- Không ph i đâu, cô b h xe, em đi kéo xe v ti m anh Hùng r i cho cô quá giang v nhà thôi. H ng có chi đâu.

-- Trông dáng cô bé đó đ p quá mà y. Ráng đi nha em, trông t ng hi n lạnh ghê v y đó. À mà y xem, chút n a ghé tr m c nh sát giao cho h cái ví này đ c không? Có anh chàng Vi t Nam trông cũng b nh trai bu n hieu, ch u ng qua loa ly cà phê r i đ quên cái ví ì đây.

Tôi m ví ra nhìn b ng lái xe, loay hoay làm sao, lúc tôi m m t t m hình r i xu ng đ t, tôi nh t lên và chăm chú nhìn hai ng i trong t m nh:

-- Tr i, tình c sao khéo tình c ...

-- Gì v y m y? Mà y i th n th gì đó mà y...

-- Su t, ch Hoa! Cô gái trong t m hình này là cô gái em v a đ a t i ng i kia kia. Xe cô tr t, đâm vào t ng thành, ch t máy. C bu i c thút tha thút thít khóc vì tr h n v i b n trai. H i này tr c khi vào c a i khóc n a kia.

Tôi đ a ch Hoa t m hình. Ch coi r i th t lên:

-- Và anh chàng kia! Đúng là chàng trai trong hình này r i. Ch h i chàng y có c n gì không, nh ng chàng l c đ u, ly cà phê đ r i vì chàng đang ch m t ng i b n gái t i. Trông m t chàng bu n hùi h i. Ch h i mãi anh chàng y cu i cùng cũng k h t tâm s là chàng ch v hôn thê c a chàng đã dính hôn t 4 năm r i m i g p i. Đây là c h i đ chàng gi i thích và hy v ng n i i t duyên. Chàng r i ti m kho ng 20 phút r i.

Tái Ng

Tác Giả: Nguyễn Đ

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:52

Tôi ì t ð t tìm trong ví coi có s ð ì n tho ì i nào ð liên ì c không, may quá tôi tìm ra s ð ð ì n tho ì i di ð ng, ð a cho ch ð Hoa, b ð o ch ð g ð i Minh t ð i ti ð m ngay vì Minh b ð quên ví ð ðây, trong khi tôi b ð ng hai tô ph ð ì i bàn ð cùng ăn v ð i Ái Liên. Tôi nháy m ð t v ð i ch ð Hoa:

-- Ch ð làm thêm hai tô ph ð ð c bi ð t n ð a nha! M ð t cho ch ð , m ð t cho Minh, ðêm nay em ð ì i r ð a chén giúp ch ð . Hôm nay ch ð em mình làm ð ð c v ð c thi ð n ì n ðó, mai m ð t ch ð c có thi ð p h ð ng và ð u heo ðãi ch ð em mình.

Nguyễn Đ

Mùa Chu ð n B ð Valentine